వ్యంగ్య రచన

....శరణం గచ్ఛామి!

ఉత్తరాయణ పుణ్యకాలంలో శంకరుని నిలా నేధిస్తున్నాడటని బాబుగార్లు విన్నతంక బొత్తిగా ఆపిరి పీల్చడానికి కూడా తీరిక లేకుండా పాలుకుమాదకొచ్చాయి.

"బుద్ధం శరణం గచ్ఛామి"
"ధర్మం శరణం గచ్ఛామి"
"సంఘం శరణం గచ్ఛామి"

అంత దాకా ఎందుకు కాంగ్రెస్ అధ్యక్షులు సమీపం తన వాళ్లకే "సరిగ్గా పోయం దూరం చేసుకున్న ప్రజల్ని పట్టుకోండి బాబూ! అని ఉద్బోధించడం. అందువల్ల పట్టుకోవడంలో లాప్పిమోలేదనుకున్నాడు శంకరం! అయితే ఎప్పుడు, ఎలా పట్టుకోవాలి అన్నదే ఆతని సమస్య! ప్రతుకే ఒక సమస్య అయిపోయిన్న రోజుల్లో ఇలాంటిసమస్యల్ని సరిదిద్దుకోవడం అనే ప్రాథమిక సూత్రాన్ని మాత్రం పట్టుకోగలిగాడు పాపం శంకరం!

అర్థాంగారి అదేశం గుర్తుకొచ్చి కాంగ్రెస్ నాయకుల్ని కలవ సాగించాడు శంకరం. కొందరు పిచ్చిపనుల దాచుకున్నట్లున్ని క్రైం బ్రాంచి డిటెక్టివ్ డిపార్టుమెంటుకి దొరుకుతారేమోనని అనుమానం. కొందరు ఎక్కడ ఉన్నారో అడ్రసులేదు! కుమ్మక్కు—కొట్టు, బ్రాహ్మణ—అబ్రాహ్మణ, తెలుగు—రాజు, పైకి—సమాగా, పాలకు—గోవులు అంటూ అంతర్యుద్ధాలతో సంక్యసమిలో అలసిపోయి అంతుబట్టడంలేదు... సమాధానపర్చి పన్ని సందియమును అక్షరాలకాదు,ప్రసిలకు తాపే బయాదానం చెప్పుకున్నాడు....

ఆపోసుకు బయలు దేరుతుంటే, అర్థాంగి గారిణి(అసలుపేరు "గాయత్రి" అని అలే పిలుచు—"నీ ఆల్‌బమ్‌టార్‌గోల్" అని అనడం తేలికగా అక్కడ ప్రవేశం దొరకడం అంత తేలిక అన్న ఇదుమంతాలకుడుకుడుకు అనుకున్నాడు. ఇంతలో, హైదరాబాద్ నగరంలో, అఖిల కాంగ్రెస్ సమావేశం జరుగుతున్నాయన్న విషయం అంతగా అలవికి గుర్తు లేదు. కాంగ్రెస్ మహా సభల ప్రాముఖ్యతనూ అని గగనం కలాకలడుతున్నవిషయం కొంచెం జనవేలేదు. తరతరాలుగా తారాలోడ్డు సీటు ఉప్పుగుటలుపూడిపోయాయి. పరువురాళ్లకు నోచుకోని పుట్టిన తాలువరిక్షులని ఎర్రపట్టిలో మేకప్ చేసుకున్నాయి. బాటు కిరు వైపులా ముత్యాలుగా మూడురంగుల తోరణాలు గాలికి కదులుతున్నాయి. అక్కడక్కడ తోడ్ల మధ్యన అందమైన ఆర్చీలు అందరిని ఆహ్వానిస్తున్నాయి. అప్పుడప్పుడూ లాకపోతలు ఆవాతరాలు కలుగుతున్న సమాధానికి పేరొందినపాపాయ్యా ప్రజాధిపతిపరిపుచ్చుకుంటూ సాగిపోతోంది. మరి యిదంతా సామాన్యుడిని ఉద్ధరించడానికేనట! ఏ కిందాపుచ్చుకుని, పిపరేంత గట్టిగా కేకలు వేసినా, పిపాసాన్నిని నక్షత్రాలుగా, అందరికీ అక్షయుపాత్రలాంటి గదా బిల్లులు, క్రాస్తిలాలతో సరిపోగా బిస్కెట్ ఫ్యాక్టరీయజమానులు అందమైన ఆర్చీలతోను, కెప్టెరెంట్లు, బార్లయజమానులు ప్రజాధనంగాను ప్రజాధనంతోను సమర్పిస్తున్నారు. కాల్చి కేవలం అధికారుల కళ్లల్లో కారంగొట్టి,మూత్ర విసర్జనకాళ్ల ముక్కుల బ్రద్దలుగొట్టి, మూలాలు, పలుచలు గొంతులు, మన్నపొడి మీదకాలుపెట్టి అత్యంగా కనిపించిన పోగాయి. ఇంతకాలంగా తాగ్య పగరమే తన దైనందిన జాతాల్ని, గార్చిన్ని, మరచిపోయి, బహుకాలంద్య పతగాపింగాలంగుమంటి పథాలుల, పత్రాలు స్వన్నమైన పత్రి కోపిలతో, అంధకారంలో ఆశాకిరణాన్ని, పోగాయుంటే అతికోక్తి కేదనుకున్నాడు! శంకరం ఇరుపక్షాలతో నగర శోభల్ని లక్ష్యాలి రంగు దీపాలు వలు వైపుల వెదజల్లాయి. స్టేడియం పరిసరాలంతా పేపే ప్రపంచంలా పింగారింపుకుంది. సినిమాలోకంలోపిడ్డపాస్త్రికి నటిశాకారుల రంగాలంకరణల్లో రాత్రింపవల్ల రాలిపోయాయి. ఎటు జూచినా, ఎవరినోటవిన్నా బ్రహ్మానందం! పరమముఖం!"కలయో,కాదులపాయయో" అటూ అంతా ఆశ్చర్యంలో మునిగేవారే .. రాజ తల్లుకుంటోన్న రాజ్యంలో కొదువేమిటని సామాన్యులు దాలానుండి తోబాటు శంకరం కూడా విస్తుపోయాడు!

పాదువు మీదా, మదువు మీదా, పీటలు పద్యాల ప్రాసిన శంకరం (పిపాలిస్టిన్‌గిల్లో బడి ఆశాపాటివారు ఆ ప్రసిరాలు తగ్గించిన) శకనుంచి, స్వాతంత్ర్యం, సామాన్యుడు, సమాజము, సౌందర్యం ఇలాంటివాటిమీద రచనలు చేయాలనుకున్నాడు. అయితే వచ్చిన చిక్కల్లా ప్రతి రచనతోబాటు, అది తన స్వంత రచనే నని పోనీ అనుగా, (అనువాదంగైనా ఆయినా, ఆనలు రచయితను పేర్కొనకపోయినా) త్రిప్పివంపడానికి తగినన్ని తపాలిళ్లలు అంటించిన, కొన్ని అంగుళాల పెడల్పు, మరి కొన్ని అంగుళాల పొడవు గల్గిన, స్వంతచిరుసామాగల కవర్లు జతపరచి పంపినా, సామాన్య రచయితల రచనలు, సంపాదకి బృష్టికి సాధారణంగా అందవేమానవే అనుమానం అతనికి కలిగింది. అయినా శంకరాచారి ఉత్సాహ్య పడలేదు ఆశపరక కనిపించలేదు. ఎందువల్లనంటే, ఒకపంపత్రరం క్రితం ఒక ప్రముఖ వారపత్రికకు పంపిన కథకంటె ముందు, పదివేల్ల క్రితం ప్రఖ్యాత పక్షి పత్రికకు పంపిన పద్యాలకంటె —పచ్చ గేయాలుకాదు—ముందు, ఆరువేల క్రితం, ఆఖండ ప్రచారంగల మాసపత్రికకు పంపిన వ్యాసం కంటె ముందు,—విన్న మొన్న పంపిన ప్రశంసా ఉత్తరాలు పత్రికల్లో ప్రచురింపబడుటంవల్ల, శంకరానికి కాస్త ధైర్యం వచ్చింది. సంపాదకుల్ళుగాని, సబ్‌ఎడిటర్లుగాని నిట్టుకుంటే పదివేలు(సినిమాగాడండోయ్) ప్రకటించవచ్చు అని, అప్పటి పదాలన్నింటి అవరాధ పరిశోధనల్లోకి దిగిన అవధాన్లు గారెవరో అన్నారని శంకరం విన్నాడు గూడా!

అవునుమరి పట్టుకోవడం నేర్పవివాడు ప్రపంచంలో బ్రతకడం దుర్లభమే! అందుకే బుద్ధభగవాను డంతటివాడు, భారతదేశంలోని ప్రజలపోత్రిరత్నాలను అందించి, తనదారిన తాను పోయి, ఇదుగుపోలను పేళాల్లోనికి నడిచి పోయాడు. ఇదంతా ఆలోచించి శంకరం ఆ ప్రయత్నం కూడా మానుకున్నాడు.

"బుద్ధం శరణం గచ్ఛామి"
"ధర్మం శరణం గచ్ఛామి"
"సంఘం శరణం గచ్ఛామి"

అంటూ తన పాత్రలో "పరిపోయిం దూరం చేసుకున్న ప్రజల్ని పట్టుకోండి బాబూ! అని ఉద్బోధించాడు. అందువల్ల పట్టుకోవడంలో లాప్పిమోలేదనుకున్నాడు శంకరం! అయితే ఎప్పుడు, ఎలా పట్టుకోవాలి అన్నదే ఆతని సమస్య! ప్రతుకే ఒక సమస్య అయిపోయిన్న రోజుల్లో ఇలాంటిసమస్యల్ని సరిదిద్దుకోవడం అనే ప్రాథమిక సూత్రాన్ని మాత్రం పట్టుకోగలిగాడు పాపం శంకరం!

అర్థాంగారి ఆదేశం గుర్తుకొచ్చి కాంగ్రెస్ నాయకుల్ని కలవ సాగించాడు శంకరం. కొందరు పిచ్చిపనుల దాచుకున్నట్లున్ని క్రైం బ్రాంచి డిటెక్టివ్ డిపార్టుమెంటుకి దొరుకుతారేమోనని అనుమానం. కొందరు ఎక్కడ ఉన్నారో అడ్రసులేదు! కుమ్మక్కు—కొట్టు, బ్రాహ్మణ—అబ్రాహ్మణ, తెలుగు—రాజు, పైకి—సమాగా, పాలకు—గోవులు అంటూ అంతర్యుద్ధాలతో సంక్యసమిలో అలసిపోయి అంతుబట్టడంలేదు... సమాధానపర్చి పన్ని సందియమును అక్షరాలకాదు,ప్రసిలకు తాపే బయాదానం చెప్పుకున్నాడు....

ఆపోసుకు బయలు దేరుతుంటే, అర్థాంగి గారిణి(అసలుపేరు "గాయత్రి" అని అలే పిలుచు—"నీ ఆల్‌బమ్‌టార్‌గోల్" అని అనడం తేలికగా అక్కడ ప్రవేశం దొరకడం అంత తేలిక అన్న ఇదుమంతాలకుడుకుడుకు అనుకున్నాడు. ఇంతలో, హైదరాబాద్ నగరంలో, అఖిల కాంగ్రెస్ సమావేశం జరుగుతున్నాయన్న విషయం అంతగా అలవికి గుర్తు లేదు. కాంగ్రెస్ మహా సభల ప్రాముఖ్యతనూ అని గగనం కలాకలడుతున్నవిషయం కొంచెం జనవేలేదు. తరతరాలుగా తారాలోడ్డు సీటు ఉప్పుగుటలుపూడిపోయాయి. పరువురాళ్లకు నోచుకోని పుట్టిన తాలువరిక్షులని ఎర్రపట్టిలో మేకప్ చేసుకున్నాయి. బాటు కిరు వైపులా ముత్యాలుగా మూడురంగుల తోరణాలు గాలికి కదులుతున్నాయి. అక్కడక్కడ తోడ్ల మధ్యన అందమైన ఆర్చీలు అందరిని ఆహ్వానిస్తున్నాయి. అప్పుడప్పుడూ లాకపోతలు ఆవాతరాలు కలుగుతున్న సమాధానికి పేరొందినపాపాయ్యా ప్రజాధిపతిపరిపుచ్చుకుంటూ సాగిపోతోంది. మరి యిదంతా సామాన్యుడిని ఉద్ధరించడానికేనట! ఏ కిందాపుచ్చుకుని, పిపరేంత గట్టిగా కేకలు వేసినా, పిపాసాన్నిని నక్షత్రాలుగా, అందరికీ అక్షయుపాత్రలాంటి గదా బిల్లులు, క్రాస్తిలాలతో సరిపోగా బిస్కెట్ ఫ్యాక్టరీయజమానులు అందమైన ఆర్చీలతోను, కెప్టెరెంట్లు, బార్లయజమానులు ప్రజాధనంగాను ప్రజాధనంతోను సమర్పిస్తున్నారు. కాల్చి కేవలం అధికారుల కళ్లల్లో కారంగొట్టి,మూత్ర విసర్జనకాళ్ల ముక్కుల బ్రద్దలుగొట్టి, మూలాలు, పలుచలు గొంతులు, మన్నపొడి మీదకాలుపెట్టి అత్యంగా కనిపించిన పోగాయి. ఇంతకాలంగా తాగ్య పగరమే తన దైనందిన జాతాల్ని, గార్చిన్ని, మరచిపోయి, బహుకాలంద్య పతగాపింగాలంగుమంటి పథాలుల, పత్రాలు స్వన్నమైన పత్రి కోపిలతో, అంధకారంలో ఆశాకిరణాన్ని, పోగాయుంటే అతికోక్తి కేదనుకున్నాడు! శంకరం ఇరుపక్షాలతో నగర శోభల్ని లక్ష్యాలి రంగు దీపాలు వలు వైపుల వెదజల్లాయి. స్టేడియం పరిసరాలంతా పేపే ప్రపంచంలా పింగారింపుకుంది. సినిమాలోకంలోపిడ్డపాస్త్రికి నటిశాకారుల రంగాలంకరణల్లో రాత్రింపవల్ల రాలిపోయాయి. ఎటు జూచినా, ఎవరినోటవిన్నా బ్రహ్మానందం! పరమముఖం!"కలయో,కాదులపాయయో" అటూ అంతా ఆశ్చర్యంలో మునిగేవారే .. రాజ తల్లుకుంటోన్న రాజ్యంలో కొదువేమిటని సామాన్యులు దాలానుండి తోబాటు శంకరం కూడా విస్తుపోయాడు!

పాదువు మీదా, మదువు మీదా, పీటలు పద్యాల ప్రాసిన శంకరం (పిపాలిస్టిన్‌గిల్లో బడి ఆశాపాటివారు ఆ ప్రసిరాలు తగ్గించిన) శకనుంచి, స్వాతంత్ర్యం, సామాన్యుడు, సమాజము, సౌందర్యం ఇలాంటివాటిమీద రచనలు చేయాలనుకున్నాడు. అయితే వచ్చిన చిక్కల్లా ప్రతి రచనతోబాటు, అది తన స్వంత రచనే నని పోనీ అనుగా, (అనువాదంగైనా ఆయినా, ఆనలు రచయితను పేర్కొనకపోయినా) త్రిప్పివంపడానికి తగినన్ని తపాలిళ్లలు అంటించిన, కొన్ని అంగుళాల పెడల్పు, మరి కొన్ని అంగుళాల పొడవు గల్గిన, స్వంతచిరుసామాగల కవర్లు జతపరచి పంపినా, సామాన్య రచయితల రచనలు, సంపాదకి బృష్టికి సాధారణంగా అందవేమానవే అనుమానం అతనికి కలిగింది. అయినా శంకరాచారి ఉత్సాహ్య పడలేదు ఆశపరక కనిపించలేదు. ఎందువల్లనంటే, ఒకపంపత్రరం క్రితం ఒక ప్రముఖ వారపత్రికకు పంపిన కథకంటె ముందు, పదివేల్ల క్రితం ప్రఖ్యాత పక్షి పత్రికకు పంపిన పద్యాలకంటె —పచ్చ గేయాలుకాదు—ముందు, ఆరువేల క్రితం, ఆఖండ ప్రచారంగల మాసపత్రికకు పంపిన వ్యాసం కంటె ముందు,—విన్న మొన్న పంపిన ప్రశంసా ఉత్తరాలు పత్రికల్లో ప్రచురింపబడుటంవల్ల, శంకరానికి కాస్త ధైర్యం వచ్చింది. సంపాదకుల్ళుగాని, సబ్‌ఎడిటర్లుగాని నిట్టుకుంటే పదివేలు(సినిమాగాడండోయ్) ప్రకటించవచ్చు అని, అప్పటి అవధాన్లోంచి అవధాన